

JANI NIEMINEN

Belépünk a kutyával az erdőbe.
Ilyen sötétet csak érezni lehet
fenyők és mohás
kövek illata.

Csengőjét rázza a kutya
a medvéktől fél
hogyan jönnek
elfoglalják a benzinkutakat
a gyorséttermeket és a kocsmákat.

Vagy a farkasok.

Belakják a lakótelepeket
grilleznek az erkélyen
megtartják ünnepüket.

Éjjel üvöltenek
nyugvó embereket zsákmányolnak
terméketlen földdel és mesterséges tavak
csobbanó vizével teli zsebbel.

Morgás a sötétben.
A kutya reszket

gallérja felemelkedik.

Nem medve az

annál rosszabb.

Erdei munkagép üvöltése

szaggat és hasít

egy tüdőt eltávolít.

Nem látni sehol katonai kabátos borotvapamacsokat transzparenszekkel.
Csak a kutya, én és a levegő tele

lehulló szárnyverésekkel.

*****

Januárban metsző szél hasít az ember fülébe
és a miniszoknyás lány
magányosnak látszik
két feketébe öltözött fiatal férfi
választ ígér nekem a kérdésekre:

Miért engedi meg Isten a rosszat?
Mi az ember életének értelme?
És a kutyáénak? – kérdem.

A férfiak egymásra néznek, megszólal a telefonom.
Bocsánat, általában a buszmegállóban nem hív senki.
Henriksson, az újságos az, mondom vidáman,
de ők sem ismerhetnek mindenkit.

Felszállok a buszra
most már sosem tudom meg a válaszokat
csak a kérdések maradnak.

Talán azért teremtette Isten az embert, hogy magát alkossa meg.
Talán az ember nem létezik, de Isten igen.
Talán a túl sok gondolkodás nem vezet máshoz, mint álmatlan éjszakákhoz
és a bankszámlakivonat okozta csalódáshoz.
Talán a jelentésnél nagyobb a cselekvés
a sapkakeresés közben átélt szentség.